

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI, G. G. DANIELOPOLU
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

ZIARUL APARE
JOIA ȘI DIMINECA

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STRADA DOAMNEL, 20

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an
la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani
Un număr vechiu 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul poșt

SUMAR

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ. — *Inalta Curte de casație și justiție, secțiunea II.* — Ion G. Demetriad cu D-rul N. Chr. Macri și alții. — Societatea „Româno-Americană” de petrol cu I. Bedișeanu.

Curtea de apel din București, secțiunea III: Regulament de competență.

Tribunalul Ilfov, secțiunea de notariat: Benjamin și José Arié cu Roza I. Cohen și alții.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIUNEA II

Audiența dela 23 Noembrie 1912

Președinta d-nului I. Duca, consilier

Ion G. Demetriad cu D-rul N. Chr. Macri și alții

URMĂRIRE IMOBILIARĂ. — INTERVENȚIE. — TERȚIU. — CITAȚIUNI.
— ART. 248 ȘI 525 PROC. CIV.

Intervenția celor de al treilea la o urmărire imobiliară pentru drepturile lor personale, având caracterul unei contestațiuni, trebuie făcută, potrivit art. 525 proc. civilă, cu 20 zile înainte de adjudecarea provizorie și a fi însoțită de plata citațiilor.

Astfel fiind, tribunalul cu drept cuvânt a anulat cererea de intervenție a recurentului care nu îndeplinise prescripțiunile de mai sus.

No. 355. — Respins ca neîntemeiat recursul făcut de Ion G. Demetriad contra ordonanței de adjudecare a tribunalului Tecuci sub No. 2132 din 1912, în proces

cu d-rul N. Chr. Macri, Cleopatra E. Metzanos, E. Metzanos soț, Aristide Chr. Macri și Dim. G. Demetriad.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier C. Marinescu. S'au ascultat d-l avocat C. L. Naumescu, pentru recurent, în dezvoltarea motivelor de casare; d-l avocat Plesnilă, pentru intimați, în combateri.

Curtea, deliberând,

«Asupra motivelor de casare:

«Violarea art. 248 din pr. civ. și exces de putere.

«În adevăr, tribunalul neținând seamă de dispozițiunile precise ale art. 248 pr. civ. care prevede că intervenția ce se face pentru apărarea uneia din prigonitoarele părți se poate face în orice stare a procesului și la orice instanțe, chiar înaintea Inaltei Curți de casație, anulează cererea mea de intervenție făcută în ziua înfățișării, pe motiv că nu am plătit citațiile conform art. 525 al. a pr. civ.

«Dispozițiunile art. 525 pr. civ. s'au aplicat în mod eronat, întrucât intervenția mea nu avea caracterul de a revendică sau a păstra vreun drept de proprietate, ci pur și simplu pentru a mi apăra interesele mele de creditor și ale debitorului urmărit. Singura sancțiune a art. 526 pr. civ. nu poate fi alta decât decăderea celor de al treilea de a se opune mai târziu pe cale de contestațiune la executarea ordonanței de adjudecare emisă de tribunal. Astfel fiind, nu se poate abrogă depozitiunile art. 248 pr. civ. pe baza dispozițiilor cu totul contrarii ale art. 525 care prevede termenul fatal de 20 zile înainte de ziua fixată pentru adjudecarea provizorie.

«Violaarea art. 525 din procedura civilă prin faptul că tribunalul îmi anulează intervenția pe motiv că citațiile n'au fost plătite; ori, tribunalul procedând astfel comite un exces de putere și crează nulități neprevăzută de lege, art. 525 neprevăzând o atare nulitate mai cu deosebire că în speța în aduceam nici o vătămare părților cari erau față și începuse chiar să discute admisibilitatea intervenției».

Având în vedere ordonanța de adjudecare supusă

recursului din care se constată că punându-se în urmărire moșia Vultureni de către moștenitorii defunctului d-r Ghr. Maeri, în baza unui act de ipotecă, debitorul D. Demetriade a făcut contestația care i s'a respins de tribunalul Tecuci prin sentința No. 395 din 13 Decembrie 1911. Că, la această contestație, recurentul Ion G. Demetriad a făcut intervenție în calitate de creditor al lui D. Demetriad, pentru a apăra atât interesele sale, cât și ale debitorului isău; că, tribunalul Tecuci a anulat petiția de intervenție pe motiv că nu s'a plătit taxele citațiilor după cum prevede art. 525 din procedura civilă a cărei dispoziție în această privință trebuie să fie considerată ca fiind prescrisă sub pedeapsă de nulitate;

Considerând că, după art. 525 din procedura civilă, opozițiile ce se fac în contra unei urmăriri de nemișcătoare din partea celor de al treilea cari intervin sau pentru a se anulă urmărirea sau pentru revendicarea ori păstrarea unui drept de proprietate sau a oricărui alt drept asupra nemișcătoarelor urmărite, se va face prin cerere înscris cu cel puțin 20 zile înainte de ziua fixată pentru adjudecarea provizorie și nu vor fi primite de cât după ce taxele citațiilor vor fi plătite;

Considerând că, dacă partea finală a acestel dispozițiuni de lege nu este anume prevăzută sub pedeapsă de nulitate, însă fiind vorba de o dispozițiune prohibitivă, care oprește facerea opozițiunilor la urmărirea într'un termen mai scurt de 20 zile și fără plata taxelor de citațiuni, nu era nevoie să se prevadă anume sancțiunea nulității, care însă rezultă din modul cum este redactat textul și din desbaterile parlamentare;

Că, în speșă, cererea de intervenție făcută de recurent având în ceace privește drepturile sale personale caracterul unei contestațiuni, urmă potrivit art. 525 din procedura civilă să fie însoțită pe plata taxelor citațiunilor;

Că, nefiind însoțită de plata citațiunilor, cu drept cuvânt tribunalul a anulat petiția de intervenție și n'a violat citatul articol și nici art. 248 procedura civilă, de oarece intervenția pentru drepturile personale ale intervenientului având caracterul unei contestațiuni, era supusă prescripțiunilor privitoare la contestație și care n'au fost îndeplinite după cum s'a arătat mai sus.

Că, dar motivele de casare sunt nefondate.

Pentru aceste motive, respinge.

SECȚIUNEA II

Audiența dela 18 Ianuarie 1913

Președinta d-lui M. Iulian, președinte

Societatea „Româno-Americană“ de petrol, cu I. Bedițeanu

EXECUȚIUNE. — CONTESTAȚIE. — INSTANȚĂ COMPETENTE. — LIPSĂ DE CALITATE — MOTIVE DE FOND. — MOTIVE DE FORMĂ. — ART. 400 PROC. CIV.

Contestația la executare care nu poartă asupra formelor de urmărire sau asupra modului de executare, singurul caz în care, potrivit art. 400 din procedura civilă, contestația are a fi îndreptată și judecată de instanța care execută hotărârea, ci este relativă la validitatea titlului ce se execută, adică la fondul procesului, are a fi judecată, potrivit aceluiaș articol, de instanța care a încuviințat titlul executoriu.

Lipsa de calitate a aceluia care a obținut decizia a cărei executare se cere, precum și violarea autorității lucrului judecat prin acea executare, sunt motive care nu privesc formele de urmărire, ci fondul procesului, și deci contestația bazată pe ast-fel de motive urmează să fie îndreptată la instanța care a încuviințat titlul executor.

No. 13. — Casată, în urma recursului făcut de societatea «Româno-Americană», decizia Curței de apel din București secția I No. 131 din 1912, dată în proces cu I. Bedițeanu.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier C. Marinescu. S'a ascultat d-l avocat Bileciurescu, pentru recurentă, în desvoltarea motivelor de casare; d-l avocat Radu Bolintineanu, pentru intimat, în combateri.

Curtea, deliberând,

Asupra motivului de casare :

«Violarea art. 400 din procedura civilă, eroare grosieră de fapt și exces de putere. În susținerea contestațiunii noastre contra executării deciziunii cu No. 308 din 1907, a Curței de apel din București secțiunea I, am invocat : 1) că intimatul I. Bedițeanu nu se poate prevală de această deciziune, care i-a fost concesionată la 1912 de către Tache Iliescu și Toma Scorțeanu de oarece aceștia fără calitate o obținuseră în 1907; și 2) că intimatul I. Bedițeanu nu poate execută deciziunea No. 308 din 1907, întrucât avea autoritatea de lucru judecat *erga omnes*, potrivit art. 7 din legea de consolidare, prin hotărârile No. 78 din 1909, No. 85 din 1909 și No. 21 din 1910, rămase definitive și executate anterior. Curtea de apel își declină competența de a judeca con-

testația noastră pe motiv că potrivit art. 400 din procedura civilă, numai contestațiunile privitoare la înțelesul, întinderea și aplicarea dispozitivului hotărârii ce este a se executa se îndreaptă la instanța care a încuviințat titlul executoriu; că toate celelalte incidente sau contestații ce s'ar ridica asupra urmăririi însăși trebuiesc îndreptate la instanța care execută hotărârea; că, în speță, motivele de contestație nu se referă la înțelesul, întinderea și aplicarea dispozitivului deciziei ce se execută, ci asupra urmăririi însăși. Or, din simpla citire a acelor două motive de contestație se vede ușor că e vorba de o contestație privitoare la însăși validitatea și întinderea titlului, adică a deciziei No. 308 din 1907, a Curței de apel din București secția I, și în nici un caz privitoare la însăși urmărirea, fiindcă noi nu ne plângem de modul cum tribunalul Prahova a executat zisa decizie, ci că această decizie a fost obținută înaintea Curței fără calitate de către autorii intimatului și că ea nu se poate executa în principiu față de autoritatea lucrului judecat ce invocăm.

Având în vedere deciziunea supusă recursului din care se constată că Tache Ilescu și Toma Scorțeanu făcând cerere de consolidare a unor concesiuni de terenuri petrolifere obținute dela Anica Petre Radu și Spirea Petre Radu, societatea «Româno-Americană» a făcut contestație, care a fost respinsă atât de comisia de consolidare din județul Prahova prin hotărârea cu No. 156 din 1907, cât și de către Curtea de apel din București prin decizia cu No. 308 din 1907; că această decizie rămânând definitivă, I. Bedițeanu, cessionarul drepturilor lui Tache Ilescu și Toma Scorțeanu, a cerut executarea ei, ceace s'a admis a se face conform art. 372 din procedura civilă, prin tribunalul Prahova; că, în contra acestei executări, societatea «Româno-Americană» a făcut contestație pe motiv: 1) că I. Bedițeanu nu se poate prevala de deciziunea No. 308 din 1907, de oarece Ilescu și Scorțeanu au obținut acea decizie fără calitate; și 2) că Bedițeanu nu poate executa acea decizie de oarece societatea «Româno-Americană» are autoritatea lucrului judecat rezultând dintr'o altă hotărâre cu No. 78 din 1909 care s'a și executat pe fața pământului; că, Curtea de apel din București prin decizia adusă în recurs și-a declinat competența de a judecă această contestație, pe motiv că prin contestația făcută nu s'a pus în discuție înțelesul, întinderea sau aplicarea dispozitivului deciziei executată, cazuri în care Curtea ar fi competente, ci contestația se referă la urmărirea însăși care are a fi judecată de tribunalul Prahova prin care s'a făcut executarea;

Considerând că contestația făcută de societatea „Româno-Americană” nu purtă asupra formelor de

urmărire sau asupra modului de executare a hotărârii, singurul caz în care potrivit art. 400 din procedura civilă, contestația avea a fi îndreptată și judecată de către instanța care execută hotărârea, în speță, tribunalul Prahova, ci contestația societății recurente era relativă la validitatea titlului care se execută, adică la fondul procesului care potrivit aceluiași articol, are a fi judecat de instanța care a încuviințat titlul executor, adică Curtea de apel;

Că, în adevăr, lipsa de calitate a aceluia care au obținut deciziunea a cărei executare se cerea, precum și violarea autorității lucrului judecat prin acea executare, motive pe care se întemeiează contestația societății recurente, sunt motive care privesc nu formele de urmărire ci fondul procesului de competența Curței de apel de a fi judecate conform art. 400 din procedura civilă; că Curtea de apel judecând în sens contrar, a violat citatul articol și numai printr'un vădit exces de putere și-a declinat competența de a judecă contestația de față.

Că, dar, motivul de casare este întemeiat.

Pentru aceste motive, casează.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

SECȚIUNEA III

Audiența dela 29 Martie 1913

Președînța d-lui D. G. Maxim, consilier

Regulament de competență

COMPETENȚĂ. — JUDECĂTORI DE INSTRUCȚIE. — CONFLICT DE JURISDICȚIE. — REGULARE. — CAMERĂ DE PUNERE SUB ACUZARE. + ART. 523 DIN PROCEDURA PENALĂ.

În caz de conflict de jurisdicție, fie pozitiv, fie negativ, ivit între doi judecători de instrucție din circumscripția aceleiași Curți apelative, instanța competente pentru a regula conflictul este secția Curței de apel care formează camera de punere sub acuzare, de oarece această instanță constituie al doilea grad de jurisdicție când e vorba de instanțele inferioare de instrucție, Curtea de apel propriu zisă având a judecă numai conflictele de jurisdicție între două tribunale ca instanță de fond.

Curtea,

Asupra conflictului negativ de jurisdicție ivit între judecătorul de instrucție de pe lângă tribuna-

Ilfov cab. I. și judecătorul de instrucție de pe lângă tribunalul Prahova cab. I, în privința căruia Curtea este chemată azi prin decizia No. 3242 din 1912 a Inaltei Curți de casație secția I să pronunțe un regulament de competență;

Având în vedere concluziile ministerului public;

Având în vedere că din toate actele aflate în dosarul respectiv se constată, în fapt, că judecătorii de instrucție de pe lângă tribunalul Ilfov și Prahova cab. I, fiind sesizați spre a cerceta faptul de tentaivă de omor imputat de D. Anghelescu lui V. Cliță și altul, ambii și-au declinat competența de a instrui, cel dintâi prin ordonanța cu data de 24 Septembrie 1912, iar cel de aldoilea prin aceea cu No. 131 din 27 Octombrie 1912;

Că, în asemenea împrejurări, cursul justiției fiind întrerupt, ministerul public de pe lângă Curtea de apel din București cu adresa No. 8025 din 1912 a cerut la Inalta Curte de casație și justiție ca să pronunțe un regulament de competență, iar această instanță secția II prin decizia No. 3242 din 1912 a dispus trimiterea afacerii Curții de apel pentru ca dânsa, în conformitate cu dispozițiile art. 523 pr. pen., să pronunțe un asemenea regulament;

Având în vedere că legea de procedură penală prin art. 523 stabilește regula că, atunci când doi judecători de instrucție sau două tribunale de primă instanță aflate în circumscripția aceleiași Curți apelative, se vor afla în cercetarea aceluiași delict, sau diverse dar conexe delict, părțile se vor adresa la acea Curte spre a cere un regulament de competență;

Că, deși prin acest text de lege nu se vizează de cât conflictul pozitiv de jurisdicție ivit între instanțele arătate acolo, doctrina însă și jurisprudența sunt unanime a decide că regulile prescrie într'ansul se aplică și la conflictul negativ de jurisdicție pentru care nu sunt prevăzute alte reguli speciale;

Considerând că atunci când este vorba de un conflict de jurisdicție ivit între doi judecători de instrucție din circumscripția aceleiași Curți apelative, cum e în speță, când legea zice prin citatul articol că părțile se vor adresa la Curtea de apel spre a cere un regulament de competență, instanța care se vizează este secția Curții care formează camera de punere sub acuzare, căci această instanță constituie al

doilea grad de jurisdicție când e vorba de instanțele inferioare de instrucție și numai ea are plenitudinea jurisdicțiunii în materie de instrucție penală;

Că, a se susține că Curtea de apel propriu zisă are căderea de a regulă asemenea conflicte, este a se răsturna ordinea competenții și a decide că o instanță de fond poate lucra ca instanță de instrucție, ceea ce legea a interzis;

Considerând, că dacă legea prin art. 523 întrebuintează termenii generici de Curte de apel spre a indica instanța regulatrice, aceasta a făcut-o fiindcă în citatul articol nu este vorba numai de regulamentele de competență ce trebuiesc date cu privire la conflictul ivit între doi judecători de instrucție, ci și de acelea ivite între două tribunale ca instanțe de fond, și astfel fiind, termenii întrebunțați de „Curte de apel“ corespund în intenția legiuitorului în mod juridic ambelor ipoteze prevăzute de lege;

Că, dar, din considerațiunile de mai sus rezultând că camera de acuzațiune are cădere a pronunța regulamentul de competență în cauza de față, Curtea urmează a-și declina competența;

Văzând și dispozițiile art. 526 și următorii pr. penală;

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier Al. Dem. Opreșcu, trimite afacerea la camera de punere sub acuzare.

Semnați: D. G. Maxim, Al. Dem. Opreșcu, Al. Negrescu.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIUNEA NOTARIAT

Audiența dela 11 Februarie 1913

Președinta d-lui I. Ionescu-Dolj, președinte

Benjamin și José Arić cu Roza I. Cohen și alții

POPRIRE. — ACT SCRIS. — SENSUL ACESTUI CUVÂNT. — ART. 455 AL. A DIN PROCEDURA CIVILĂ.

POPRIRE. — ÎNCEPUT DE DOVADĂ SCRISĂ. — DACA POATE SERVIDE BAZĂ UNEI POPRIRI FĂRĂ CAUȚIUNE. — ART. 455 AL. A ȘI B DIN PROCEDURA CIVILĂ.

1° Pentru ca un creditor să poată înființa o poprire în condițiunile art. 455 al. a din procedura civilă, trebuie ca actul scris pe care îl prezintă la cererea de poprire, pe lângă dovada de intentare a acțiunii, să fie însuși *instrumentum*, adică actul care face proba obligațiunei debitorului.

2° Prin act scris în sensul art. 455 al. a din

procedura civilă, nu se poate înțelege și actele cari constituie numai începuturi de dovadă scrisă, de oarece începuturile de dovadă fiind o chestiune de fapt complexă nu poate servi de fundament unei executări într'o materie sumară și de natură grațioasă îndreptată în condițiunile prevăzute de art. 455 el. a din procedura civilă, astfel că pentru ca poprirea să fie valabilă trebuie să fie caucionată cu o sumă egală cu jumătate din valoarea reclamațiunei, iar nu cu o sumă ce s'ar aprecia de judecător ca în cazul prevăzut de art. 455 al a din procedura civilă.

No. 27. — S'au ascultat : d-nii avocați S. Rosental și I. G. Saita pentru Benjamin Arié ; Em. Antonescu și V. Missir pentru Jozé Arié, contestatori ; N. Mitescu pentru Roza Cohen și alții, creditorii urmăritori și intimați în contestație.

Tribunalul,

Având în vedere proprierea efectuată, contestațiunile ridicate și actele din dosar ;

Având în vedere că din toate aceste lucrări se constată că : prin petițiunea timbrată, înregistrată la No. 38012 din 12 Noembrie 1912, Roza I. Cohen, cu autorizarea soțului său Jacques Cohen, Carolina Ergas, cu autorizația soțului său I. Ergas, și Rachela I. Sabetay, cu autorizația soțului său I. A. Sabetay, lucrând toate în calitatea lor de moștenitoare a defunctului lor tată Samuel Arié, reprezentați toți prin N. Mitescu, cer d-lui președinte al acestui tribunal pe baza acțiunei de eșire din indiviziune întentată în fața tribunalului Ilfov s. IV înreg. la No. 8246 din 3 Mai 1911, să ordoane poprire în mâinile firmei Samuel Arié fii în lichidare, reprezentată prin lichidatorii ei, I. Pictorian, D. Neagu și Em. Dendrino, ori ce sume de bani, cu ori ce titlu, ce se deține pe contul fraților Benjamin și José Arié sau firmei Samuel Arié frați în lichidare, până la concurența sumei de 3.000.000 lei, care ar aparține în întregime succesiunei lui Samuel Arié ; că, petiționarele întemeindu-se pe registrele comerciale ale defunctului S. Arié, precum și pe un proces-verbal al ministerului de finanțe, pe care considerându-le ca acte scrise în conformitate cu dispozițiunile art. 455 pr. civ., al. a, obțin proprierea cerută cu o cauțiune

apreciată la suma de lei 50.000, poprire ce se și efectuează prin procesele-verbale atașate la dosar ;

Că, în contra acestei propriiri, Benjamin Arié în ziua de 27 Noembrie 1912, iar José Arié în ziua de 23 Ianuarie 1913, fac fiecare în parte contestațiune, cerând pentru motivele ce se vor vedea mai jos, primul anularea poprirei, iar cel de al doilea reducerea sumei poprite ; că, la termenul fixat pentru judecarea primei contestațiuni, 7 Decembrie 1912, cea de a doua nefiind încă introdusă, tribunalul în mod legal dispune amânarea pentru ziua de 11 Decembrie, când propunându-se jurământul creditoarelor urmăritoare, să dispune amânarea pentru ziua de 23 Ianuarie 1913, pentru când urmă a se citi și rabinul ; că, la acest termen introducându-se în sedință chiar contestația lui José Arié, s'a dispus pentru comunicarea ei celor absenți, amânându-se cercetarea pricinilor, pe care tribunalul le declarase conexe, pentru ziua de 4 Februarie 1913 ; că, la această dată părțile după prestarea jurământului a două din creditoare, tribunalul după cercetarea pricinei a amănat pronunțarea pentru ziua de 11 Februarie 1913.

Cu privire la contestațiunea lui José S. Arié :

Având în vedere contestațiunea făcută ;

Având în vedere că, prin această contestație, José Arié cere, recunoscând în principiu ca îndreptățită în parte cererea creditoarelor, să se reducă sumele poprite cu 1.600.000 lei, sumă care reprezintă activul social al firmei în lichidare Samuel Arié fii ; că, în alte cuvinte, contestatorul recunoaște că restul ar aparține succesiunei și că față cu acest rest există acte scrise care să facă posibilă aplicațiunea art. 455 al. a. proc. civ. ; că, întrucât privește însă suma de 1.600.000 lei, activul social, față de care creditoarele urmăritoare nu au nici un act scris, nici recunoașterea asociaților, proprierea efectuată trebuie anulată ca fiind făcută cu violarea art. 455, și în tot cazul nu poate fi menținută decât dacă părțile depun garanția prevăzută de al. b. al sus citatului articol ;

Considerând că, prin această contestație, José Arié cere reducerea sumei poprite, întrucât creditoarele urmăritoare n'ar avea dreptul să urmărească fondul social fără garanție, întrucât acest fond n'ar aparține succesiunei ;

Considerând că, din moment ce creditoarele și formulează pretențiunea lor pe un act scris, fapt recu-

noscut de către contestatorul José S. Arié, el nu mai poate fi îndreptăţit să se plângă că prin poprirea ordonată s'a imobilizat sume la care creditoarele nu pot avea nici o pretenţie, întrucât pe baza principiului indisponibilităţii, întreg patrimoniul debitorului trebuie să garanteze plata unei creanţe ori cât de minimă ar fi ea; că, deci, distincţiunea pe care contestatorul şi bazează cererea sa, distincţiune care dacă şi-ar avea rostul într'o acţiune de sequestru judiciar, nu este nici juridică, nici aplicabilă în speţă, şi prin consecinţă faţă cu opunerea celor lalte părţi, această contestaţie urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Cu privire la contestaţiunea făcută de către Benjamin S. Arié :

Având în vedere contestaţiunea de faţă, lucrările din dosar precum şi jurământul deferit creditoarelor :

Având în vedere că această contestaţiune se sprijină pe trei motive :

1) Că, N. Mitescu, împuternicitul creditoarelor urmăritoare, nu putea face această poprire întrucât nu era îndreptăţit prin procura dată să o facă ;

2) Că, creditoarele urmăritoare numai au azi în prezent calitatea de a face aceste popriri, întrucât şi-ar fi vândut toate drepturile lor în succesiunea tatălui lor ;

3) Că, în fine, poprirea de faţă urmează să fie anulată fiind făcută cu violarea art. 455 al. b pr. civ.

Cu privire la primul motiv, că procuratorul N. Mitescu nu avea împuternicirea de a face poprirea de faţă ;

Având în vedere că prin jurnalul din 11 Decembrie 1912 al acestui tribunal, contestatorul faţă cu procura prezentată, prin care creditoarele urmăritoare ratificau actele mandatarului lor, şi retrag acest prim motiv de contestaţie, că deci el urmează să fie scos din discuţiune.

Cu privire la cel de al doilea motiv :

Având în vedere că prin acest motiv se tăgăduşte creditoarelor urmăritoare dreptul de a putea face această poprire pe motiv că vânzându-şi toate drepturile lor în succesiunea defunctului lor tată S. Arié, lui Gh. Christodorescu, ele sunt lipsite de calitate ;

Având în vedere jurământul deferit creditoarelor şi de care s'a luat act prin jurnalul cu No. 8869 din 11 Decembrie 1912, care l'au acceptat şi care a

fost prestat în sedinţa de la 4 Februarie 1913, în conformitate cu dispos. art. 240 şi urm. pr. civ, de către două din creditoarele urmăritoare Roza I. Cohen şi Carolina Ergas, lipsind cea de a treia Rachela Sabetay ;

Considerând că prin acest jurământ, deşi în contradicere cu răspunsurile date de către cele două creditoare la interogatorul luat în instanţă, se recunoaşte că drepturile lor succesoriale au fost cedate lui Christodorescu, totuşi în virtutea unor clauze din actul făcut sub semnătură privată, ele sunt obligate să continue toate procesele până la complecta lichidare a drepturilor lor ;

Că, faţă cu aceste răspunsuri, care trebuiesc primite în întregimea lor şi faţă cu dispoziţia art. 1211 din procedura civilă, urmează că acest motiv de contestaţie să fie înlăturat ca nedovedit.

Cu privire la cel de al treilea motiv :

Având în vedere că prin cel de al treilea motiv, contestatorul tinde la anularea poprirei pe motiv că neavând act scris în conformitate cu dispoziţia art. 455 al. b, creditoarele urmăritoare trebuiau să depună drept garanţie jumătatea sumei poprite, sumă care se identifică cu suma reclamată ;

Având în vedere că din cele mai expuse reese, că creditoarele urmăritoare au cerut poprirea de faţă pe baza acţiunii introduse, sprijinită de actele ataşate la dosar, copii după registrele defunctului Samuel Arié şi un proces-verbal al ministerului de finanţe, fără să indice cătuşi de puţin suma pentru care înţeleg să facă această executare ;

Considerând că, pentru a se putea începe o executare, chiar dându-i-se caracterul asigurător, e necesar potrivit atât dispoziţiunilor formale ale textelor art. 378 şi 457 din procedura civilă, cât şi principiilor generale în materie de executare, ca suma pentru care se începe urmărirea să fie clar arătată, fapt care îndrituieşte pe legiuitor să ceară ca «datoria să fie certă şi lichidă, iar dacă datoria consistă în sumă nelămurită, urmărirea se vor amâna până mai întâi se va face lichidarea» conform dispoziţiei art. 378 din procedura civilă, că această idee triumfă şi în art. 457 din procedura civilă, care dictează că în cererea de poprire să se arate suma creanţei şi cauza pentru care se face poprirea; că, deci, pentru a putea să execuţi trebuie să ştii în prealabil ce ai dreptul să ceri ;

Că, deci, aceste texte explică ele singure suficient că prin act scris nu se poate înțelege de cât proba obligațiunei, adică «instrumentum»; că, de altfel, din chiar modul cum e făcută enumerarea descendentă a modurilor cum trebuie acordată poprirea în art. 455, arată cu suficientă că prin act scris nu poate fi vorba de cât de instrumentum, întrucât de unde în aliniatul prim vorbește de titluri executorii, în aliniatul a e vorba de act scris neautentic în opoziție cu lipsa de act scris din aliniatul b ;

Că, de altfel, și o simplă rațiune îndrituiește și justifică mai mult această interpretare restrictivă, fiind vorba de executare, întrucât legiuitorul nu ar fi putut să înțeleagă prin act scris și începuturile de dovadă în scris, începuturile de dovadă fiind o chestiune de fapt complexă care n'ar fi putut servi de fundament unei executări, într'o materie sumară și de natură grațioasă ordonată în condițiunile prevăzute de art. 455 aliniatul a, adică cu o cauziune arbitrară de judecător ;

Că, prin urmare, tribunalul în majoritate găsind față cu cele mai sus expuse că acest ultim motiv de contestație este întemeiat și deci rău a fost ordonată poprirea fără ca creditorii urmăritori să fi fost obligați în prealabil a depune jumătate din suma ce trebuiau să fixeze, contestația devine fundată și prin consecință executarea începută în aceste condițiuni urmează a fi anulată ;

Că, în ce privește execuțiunea provizorie și daunele cerute, tribunalul apreciind găsește că nu este locul a se acordă execuțiunea provizorie, nici daune, întrucât ele nu au fost cu nimic dovedite, cu atât mai mult cu cât sumele poprite erau încă în păstrarea tribunalului la închiderea desbaterilor.

Apreciind și asupra cheltuelilor de judecată pe care le fixează la suma de lei cinci sute ;

Pentru aceste motive, care s'au redactat de d- judecător B. Mirinescu, respinge contestația făcută de d-l José S. Arié.

Semnări : I. Ionescu-Dolj, B. Mirinescu, L. Ștefănescu.

Iar, în majoritate, compusă din d-nii judecători B. Mirinescu și L. Ștefănescu, d-l președinte rămânând de opinie, admite contestațiunea făcută de d-l Benjamin S. Arié și anulează poprirea.

Semnări : B. Mirinescu, L. Ștefănescu.

O p i n i u n e

Subsemnatul difer de opiniunea majorității în ceea ce privește contestația făcută de Benjamin S. Arié și cred că această contestație trebuie respinsă și poprirea menținută.

Motivele pe cari ne întemeem părerea noastră sunt următoarele :

Având în vedere că din actele din dosar se constată, în fapt, că d-nele Roza Cohen, Carolina Ergas și Rachela Sabetay, în calitate de moștenitoare ale defunctului lor părinte Samuel Arié, au făcut proces pentru eșire din indiviziune contra fraților lor Benjamin Arié și José, proces care este pendinte la tribunalul Ilfov secția IV.

În același timp, cei doi frați, José Arié și Benjamin Arié, cari încă din timpul vieții bătrânului fondase o casă de bancă pe numele lor, au cerut la tribunalul de comerț lichidarea acestei firme, operațiune care e aproape a fi terminată.

Cum surorile susțin, că o bună parte din capitalul acestei asociațiuni, în lichidare, sunt bani de ai succesiunei, pe cari bătrânul îi avansase în acest scop (avancement d'hoirie), și cum lichidarea e aproape terminată și frații au cerut liberarea sumelor provenite din lichidare, pentru ca să împedice această liberare, căci s'ar putea ca în urmă să nu mai poată să încaseze ceace li se cuvine, surorile au cerut la tribunalul notariat și obținut o poprire pe sumele produse din lichidare, poprire care a fost încuviințată prin ordonanța prezidențială No. 8176 din 1912.

Tot din dosar se constată încă că din această poprire care a fost încuviințată pe baza acțiunei întentată pentru eșire din indiviziune, a cauziunei de 50.000 lei depusă la casa de depuneri și a actelor alăturate și anume : copie după cererea reconvențională făcută în procesul de eșire din indiviziune de Benjamin Arié și din care rezultă că și el recunoaște că în patrimoniul firmei în lichidare se află și avere de a succesiunei, precum și o copie după raportul inspectorului financiar, de constatarea făcută în registrele autorului lor comun și din care rezultă același lucru.

În contra acestei popriri s'au făcut contestațiuni separate de ambii frați asociați Benjamin și José Arié, contestațiuni prin care se fac cereri diferite : José Arié cere numai reducerea poprirei, iar Benjamin Arié cere

desființarea poprirei, pe motiv că ea e neregulat înființată, de oarece neexistând un act scris, cum cere legea, poprirea nu putea să fie înființată de cât pe o cauțiune de jumătate din suma reclamată, conform ultimului alineat al art. 455 din procedura civilă ;

Având în vedere că, în adevăr, legea de procedură prin art. 455 al. a, prevede că orice creditor, a cărui creanță e constatată printr'un act scris, va putea de odată cu intentarea acțiunii să poprească sumele datorite datornicului său de către un al treilea, însă va putea fi supus și la darea unei cauțiuni al cărei cuantum se va fixa de judecător ;

Având în vedere că, în cazul de față, creditoarele poprite Roza Cohen și ceilalți, nu au prezentat, este adevărat, un „act scris“ în sensul obișnuit al cuvântului, au prezentat chiar recunoașterea debitorului Benjamin Arié, făcută tot în scris, și e știut că dacă înscrisul e o dovadă perfectă, recunoașterea este dovada prin excelență a datoriei și nu suntem sub regim formular, că, dacă legea vorbește numai de act scris, să admitem că recunoașterea părței nu poate face același serviciu, aceiași dovadă. E vorba de recunoașterea făcută prin cererea reconvențională de contestatorul Benjamin Arié la secția IV, o cerere din care rezultă că recunoaște că în societatea în lichidare există și avere de a succesiunii, deci creanța surorilor creditoare popritoare nu mai poate fi contestată.

Mai mult, această recunoaștere e dublată de constatarea făcută în registrele succesiunii, adică registrele autorului comun al debitorului și creditoarelor, constatare din care se vede că în patrimoniul societății în lichidare este și avere de a succesiunii.

În fine, recunoașterea debitorului Benjamin Arié e încă confirmată și de recunoașterea făcută de coasociatul său José Arié, codebitor în cauză, care de asemenea recunoaște că în patrimoniul social al societății în lichidare și găsește și avere de a succesiunii.

Din toate acestea se constată că creanța în baza

căreia se face poprirea e constatată tot printr'un act scris, însă sub altă formă, aceia a recunoașterii, așa că din acest punct de vedere cerințele art. 455 al. a sunt îndeplinite și poprirea e bine înființată ca poprire cu caracter conservator și ea nu poate fi discutată.

Considerând că ast-fel fiind, și obiecțiunea ridicată încă de constatatator cum că nici din acte, nici prin acțiunea intentată nefiind fixată suma ce se pretinde de surori ca creditoare popritoare, poprirea nu se putea face, este de asemenea ne fondată ; fiindcă în poprirea cu caracter conservator, ca aceea în speță, fixarea sumei sau a creanței depinde de judecata ce se va face la instanța de fond și în plus fixarea sumei nu are influență nici asupra garanției, nici asupra admiterii poprirei, din contră suma e chiar indiferentă față de efectul general al poprirei, *lovirea de indisponibilitate a sumelor poprite*, ori care ar fi cuantumul lor și ori cât de minime ar fi sumele ce se reclamă.

Semnat : Ionescu-Dolj.

BIBLIOGRAFIE

D-1 C. Hamangiu, consilier la Curtea de apel din Galați, a scos de sub tipar volumul VII din utila sa lucrare „Codul general al României”. Acest al șaptelea volum, de aproape două mii pagini, cuprinde întreaga legislațiune a anilor 1911, 1912 și 1913 luna Aprilie, și este adnotat cu numeroase le trimiteri la textele anterioare și o mulțime de adnotațiuni explicabile. Prețul 20 lei.

Comandele se fac pe adresa librăriei editoare Leon Alcalay, București.